

Formanden (Høgsbro): Jeg gør opmærksom paa, at denne første Behandling foregaar efter Reglerne for Lovforslags 2den Behandling. Der er til denne Behandling af Sagen ikke stillet noget Ændringsforslag, og det er saaledes iftuni selve Forslaget, der foreligger til Forhandling.

J. C. Christensen: Jeg havde egentlig ikke tænkt at tage Ordet i denne Sag, og har heller ikke videre undersøgt Sagen. Da jeg saa de mange Forslagsstillere, der var til Forslaget, antog jeg, at det var en Sag, der havde sin Rigtighed. Ved paa min Plads nøjere at komme til at se Forslaget igennem og se det i Forbindelse med vor Forretningsorden, kom jeg imidlertid i Tanker om, at naar Forslaget blev vedtaget, som det lyder, nemlig, at Medlemmerne af det foreslaaede Udvalg have Ret til ved 3de Behandling at stille Forslag til sproglige Ændringer i Lovforslag, at ethvert Medlem af Udvalget har denne Ret, vilde vi muligvis ved 3die Behandlinger af Lovforslag komme til at staa overfor en hel Række af forskellige sproglige Ændringer, som kunde bevirke, at vi kunde føle os temmelige usikre over for dem. Jeg vilde derfor anse det for rigtigere, om Forslaget havde lydt saaledes, at det kun var Udvalget som Helhed, der havde Ret til at stille saadanne sproglige Ændringsforslag. Naar hele Udvalget skal være enig om den Slags Ændringer, vilde deri være en Betryggelse for, at man ikke fik flere, end der kunde siges at være rent ud nødvendige og rimelige. Nu har jeg imidlertid intet Ændringsforslag stillet, og det skulde jo have været gjort ved denne Behandling, naar man vilde gøre det. Jeg skal derfor nøjes med at gøre en Henstilling til Forslagsstillerne, om det ikke vilde være rigtigt at tage dette under Overvejelse til 2den Behandling og nøjes med at give Retten til at stille sproglige Ændringer til hele Udvalget, ikke til ethvert som helst Medlem deraf, thi i saa Tilfælde tror jeg, at vi rikkere Forslag om en hel Masse sproglige Ændringer. Det er jo ikke anderledes med Sprogmand end med andre Mennesker: de ere som oftest meget uenige, og det er ikke umuligt, at Udvalgets Medlemmer kunde være meget uenige om Sprogformen og møde med Forslag om hele Rækker Ændringer, som kunde gøre Medlemmerne i høj Grad usikre.

Sad: Det ærede Medlem, der nu satte sig, opfordrede Forslagsstillerne til at sørge for en Ændring til 2den Behandling, som jeg i og for sig vilde anse for en absolut Forbedring, om end ikke en tilstrækkelig

Forbedring af dette Forslag. Jeg har forudsat noget helt andet, nemlig at Forslagsstillerne og hele Tinget ønske denne Sag mellem denne og næste Behandling henvist til nøjere Drøftelse i Udvalget for Forretningsordenen. Dette Udvalg vil aabenbart — ikke alene efter Forslagets Ordlyd, men ogsaa efter de Forhold, der skulle tages i Betragtning — være det rette Forum, hvor Undersøgelsen af hele Forslaget kan finde Sted, og hvor de Ændringer, der maa anses nødvendige, kunne blive udarbejdede og foreslagte for Tinget. Men idet jeg forudsjætter, at det er Udvalget for Forretningsordenen, der vil faa med Sagen at gøre, og for saa vidt kunde lade det bero dermed, ønsker jeg dog at gøre et Par Bemærkninger for at antyde mit Forhold lige over for dette Forslag. Jeg skal da tillade mig at sige, at jeg anser Forslaget for meget berettiget. Jeg ønsker, at det skal udtales ogsaa fra den Side, som jeg tilhører, at jeg personlig, og jeg antager ogsaa flere andre, finde, at der er Trang til at have Opmærksomheden henvendt paa, at Lovenes Redaktion, ogsaa i Henseende til dansk Sprog, tages under nøjere Overvejelse paa en anden Maade, end det hidtil er sket. Her i Tinget bliver ikke alene, forekommer det mig, ofte forelagt Forslag fra Medlemmernes Side, som i høj Grad kunne trænge til sproglig Kritik, men det samme er efter min Mening ogsaa Tilfældet med mange af de Lovforslag, som komme fra Ministeriernes Side. Jeg tror, at det bør udtales, at man ikke skønner, i det mindste skønner jeg det ikke, at Ministerierne i deres Udarbejdelse af Lovforslagene tilstrækkelig have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Og dette gælder maaste ikke mindst netop de Ministerier, som man skulde antage nærmest opfordrede til at sørge for et godt Lovsprog, nemlig Justitsministeriet, Indenrigsministeriet og Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Naar jeg her vil tillade mig at gøre en Undtagelse, er det, fordi jeg mener, at det bør anerkendes, at der er et Ministerium, som, saa vidt jeg kan skønne, danner en Undtagelse herfra og tydelig tilkendegiver, at det har sin Opmærksomhed henledet paa denne Side af Sagen, nemlig Krigsministeriet. Dette mener jeg maa anerkendes, hvad enten man ellers er enig eller uenig med dette Ministerium i dets Lovforslag. Jeg ved ikke, om de Herre have lagt Mærke dertil, men jeg har lagt Mærke til, at de Lovforslag, som vi saa fra dette Ministerium, ere ganske anderledes omhyggelig behandlede fra Sprogets Side end de, der komme fra de andre